

Kracht om door te gaan



Dit is een tussenweek. Het is de week waarin ik achter onze voordeur altijd zeur over wat er moet gebeuren, wil het zondag voor mij eerste Advent worden. Ik geef het toe het is kinderachtig, maar ach ik kan zo genieten van de Advent. En daar moet heel wat voor uit de kelder gehaald worden. De Adventsdoos! Ja die heb ik bewust met een hoofdletter geschreven. Het hele jaar zie ik 'm in onze propvolle kelder. Veel fietsen, etenswaren en op een van de planken ook de seizoensdozen om een beetje de tijden te versieren en vieren. Carnaval, lente en Pasen, de zomer, herfst (met een gebroken en weer gelijmde, dus kwetsbare gipsen eekhoorn) en het hoogtepunt de Advents- en ook nog een Kerstdoos. Allemaal spulletjes en versierselen: want het oog, of mijn oog wil ook wat! In de Adventsdoos zit: een standaard voor vier kaarsen, kleden voor op de tafel (motief dennenappel), engelen om in de gang, en vooral bij onze voordeur op het tafeltje te zetten en allerlei lieve dingetjes zoals het schaapje met laarsjes, die ons er steeds aan herinneren, Kerstmis komt.

Dit jaar is het weer een beladen periode. Vorig jaar waren we droevig omdat er steeds minder warme en gezellige Advents- en Kerstontmoetingen in de kerk en elders waren. Geen Kerstmarkt in Aken, er was geen kerstmiddag voor de ouderen. En ook geen kerstdiensten in de huizen van zorg. Niet samen ergens gezellig glühwein drinken. Iedereen vond dat moeilijk, ik ook...

Helaas begint het dit jaar weer op vorig jaar te lijken en we wachten ongerust af wat de maatregelen zullen worden. We weten wel dat het niet goed gaat, ook dichtbij horen we verhalen over besmettingen. Ik bespeur ook boosheid en narigheid. De ene groep kijkt boos naar de andere. En iedereen heeft gelijk en de standpunten verharden.

Het nieuws is voor het grootste deel niet vrolijk. De verharding sluipt zomaar bij families binnen, hoor ik van meerdere kanten. Hoe zat het ook weer met 'heb uw naaste lief?' een soort gezamenlijk gedeelde liefde of respect voor elkaar. 'Vrijheid' hoor ik vaak. Is mijn vrijheid jouw vrijheid? Het voelt machteloos en op een machteloos moment dacht ik aan dit gebed:

*God, geef mij de kalmte om te aanvaarden
wat ik niet kan veranderen,
de moed om te veranderen
wat ik kan veranderen
en de wijsheid om het verschil tussen beide te zien.
Amen*

Sindsdien zeg ik het vaak, bid ik het vaak. Want in die machteloosheid komt het gebed als een reddende engel. Want ik kan eigenlijk weinig tot niets in die narigheid. Wat zou er gebeuren als we met zijn allen, dit gebed zouden bidden. Gevaccineerden en mensen die er bang voor zijn of het gewoon niet willen. Milieufanaten en mensen die zich nergens druk over maken en het wel geloven van de bedreigde aarde. Het gebed heeft een ongekende kracht. Dan is het Advent met een reddende engel al of niet uit mijn Adventsdoos.